

- Nie smarować kleszcza tłuszczem.
- Nie drażnić go gorącym lub chemikaliami.

Każde podejrzenie zakażenia należy skonsultować z lekarzem.

Przechorowanie boreliozy nie chroni przed ponownym zachorowaniem.

Przed kleszczowym zapaleniem mózgu i opon mózgowych może uchronić nas szczepienie.

WŚCIEKLIZNA

Wścieklizna jest chorobą zakaźną o ostrym przebiegu. Wywołuje ją wirus atakujący ośrodkowy układ nerwowy ssaków, w tym także ludzi.

Do zakażenia wścieklizną dochodzi głównie w wyniku:

- Pogryzienia przez chore zwierzę.
- Przedostania się śliny chorego zwierzęcia na skaleczenia i zadrapania skóry, na błony śluzowe (np. jamy ustnej, nosa), do spojówki oka.

Objawy wścieklizny u zwierząt:

- Podwyższona ciepłota ciała.
- Rozdrażnienie, niepokój lub nagła zmiana usposobienia zwierzęcia – łagodne stają się złośliwe i drażliwe, agresywne – spokojniejsze.
- Wzmoczone reakcje na bodźce zewnętrzne, ataki szału.
- Utrata wrodzonej bojaźliwości u zwierząt dzikich.
- Brak koordynacji ruchowej, nieborność wzroku.
- Zaburzenia świadomości, otępienie.
- Porażenie mięśni żuchwy, gardła, przełyku, ślinotok.
- Drgawki, śpiączka.

Objawy wścieklizny u człowieka:

- Gorączka, ból głowy.
- Zaburzenia czucia w okolicy miejsca zakażenia.
- Wzmoczona nerwowość i niepokój.
- Pobudzenie układu współczulnego przejawiające się m.in. łzawieniem, rozszerzeniem źrenic, potliwością, wzmocnionym wydzielaniem śliny.
- Bolesne skurcze mięśni gardła i przełyku przy przełykaniu.
- Trudności w oddychaniu.
- Napady drgawek, porażenie, apatia, śpiączka.

Postępowanie w przypadku pogryzienia człowieka przez potencjalnie chore zwierzę:

Należy pozwolić, aby krew przez jakiś czas swobodnie wypływała z rany, następnie przemyć ranę wodą z mydłem, zdezynfekować, nałożyć opatrunek i zgłosić się do lekarza.

Lekarz ocenia stopień narażenia pacjenta na zakażenie wścieklizną i kwalifikuje do ewentualnych szczepień. Zwierzęta żywe podejrzane o wściekliznę poddaje się obserwacji, padłe – badaniom laboratoryjnym.

Aby uniknąć wścieklizny należy unikać kontaktów z obcymi zwierzętami domowymi i dzikimi – nie dotykać ich, nawet jeśli zachowują się bardzo przyjaźnie.

NIEWYBUCHY I NIEWYPAŁY

W lasach do dziś znajdują się pozostałości po działaniach wojennych. Są to niebezpieczne resztki po nabojach i pociskach, a niekiedy nawet tzw. niewybuchy i niewypały. Stanowią realne zagrożenie dla życia i zdrowia. Materiały wybuchowe stosowane w technice wojskowej są całkowicie odporne na działanie warunków atmosferycznych i niezależnie od daty produkcji zachowują swe właściwości wybuchowe. Uwaga: posiadanie niebezpiecznych materiałów i stworzenie powszechnego zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi to przestępstwo!

Postępowanie:

W razie znalezienia niewypału, niewybuchu lub przedmiotu niewiadomego pochodzenia należy:

- Nie dotykać, nie ruszać, nie przenosić przedmiotu wybuchowego.
- Niezwłocznie oddalić się z miejsca zagrożenia.
- Powiadomić telefonicznie Policję 997/112.

Wydział Bezpieczeństwa i Zarządzania Kryzysowego
Warmińsko-Mazurski Urząd Wojewódzki w Olsztynie
al. Marsz. J. Piłsudskiego 7/9, 10-575 Olsztyn
e-mail: sekrzk@uw.olsztyn.pl, tel. 89 523 24 94

W materiale wykorzystano treści udostępnione przez Dyрекcję Generalną Lasów Państwowych oraz Wojewódzką Stację Sanitarno-Epidemiologiczną w Olsztynie

BEZPIECZEŃSTWO W LESIE

WOJEWODA WARMIŃSKO - MAZURSKI
PRZYPOMINA - RADZI - INFORMUJE

**POGOTOWIE 999
STRAŻ 998
POLICJA 997
NUMER ALARMOWY 112**

BIWAKOWANIE

Biwakowanie w lesie jest możliwe w miejscach wyznaczonych, a poza nimi jest prawnie zabronione.

Miejsce na ognisko:

Informacje o miejscach wyznaczonych na rozpalenie ogniska można zdobyć z bazy turystycznej, znajdującej się na stronach internetowych nadleśnictw lub skorzystać z oferty ośrodków wypoczynkowych i kwater agroturystycznych, które mają już wyznaczone stałe miejsca palenia ognisk na terenach leśnych.

Na terenach leśnych, śródleśnych oraz w odległości do 100 metrów od granicy lasu nie wolno rozniecać ognia.

- Należy skorzystać z wyznaczonego, przez właściciela lasu lub nadleśniczego, stałego miejsca biwakowania lub wystąpić o czasowe pozwolenie na rozpalenie ogniska. Nadleśniczy określi dokładne miejsce, sposób jego zabezpieczenia i osobę odpowiedzialną.

Chrust na ognisko:

Każde drewno pochodzące z lasu podlega ewidencji i zasadom sprzedaży ustalonym w nadleśnictwie zarządzeniem nadleśniczego. Samodzielnie zbieranie chrustu czy gałęzi na ognisko jest wykroczeniem. Należy zwrócić się do właściwego terytorialnie leśniczego, który ustali zasady zaopatrzenia się w drewno niezbędne do przygotowania ogniska.

Zabezpieczenie ogniska:

- Sposób zabezpieczenia ogniska określa nadleśniczy w wydanym pozwoleniu na rozpalenie. Należy:
- Usunąć ściółkę leśną i odsłonić pas gleby mineralnej wokół ogniska, (można dodatkowo obłożyć ognisko kamieniami, co zapobiegnie rozsunięciu się palonego materiału).
 - Nie rozpalać ogniska bliżej niż 6 metrów od stojących drzew.
 - Dbać, by wysokość płomienia nie przekraczała 2 metrów.
 - Zabezpieczyć sprzęt do natychmiastowego ugaszenia ognia oraz sprawny środek łączności.

- Po wypaleniu się ogniska, zalać je dokładnie wodą i zasypać piaskiem.
- Sprawdzić czy nie ma nadal tłących się pozostałości. Warto skorzystać z portalu stworzonego dla turystów przez leśników: www.czaswlas.pl. Więcej informacji na stronie Generalnej Dyrekcji Lasów Państwowych: www.lasy.gov.pl.

ŻMIJA ZYGZAKOWATA

Żmija zygzakowata (szara, brązowa i czarna) jest jedynym gatunkiem węża jadowitego w Polsce, którego długość wynosi do 84 cm. U osobników o zabarwieniu jasnym jest dobrze widoczny, biegnący wzdłuż całego grzbietu, czarny, regularny zygzak. Żmija ma pionowo ustawione źrenice oczu (co odróżnia ją od innych gatunków węży występujących w Polsce). W Polsce żmija zygzakowata jest pod ochroną.

Zamieszkuje wilgotne polany leśne na dobrze nasłonecznionych porębach leśnych, w pobliżu wód stojących i rowów. Kryje się wśród kamieni, pod pniami drzew, czy w norach gryzoni.

Żmija atakuje człowieka tylko wtedy, gdy czuje się zagrożona.

Objawy miejscowe:

- Dwie ranki kłute (jak po ukłuciu szpilką).
- Krwawienie z ranki (rzadko).
- Obrzęk, zaczerwienienie, zasinienie.
- Ból w miejscu ukąszenia.

Objawy ogólne:

- Niepokój i lęk.
- Osłabienie ogólne, znużenie, senność.
- Mdłości, wymioty, bóle brzucha, biegunka, krwimocz.
- Poty, dreszcze, gorączka.
- Drętwienie, znieczulenia np. wokół ust.
- Wzmoczone pragnienie.
- Obrzęk twarzy, węzłów chłonnych, podbiegnięcia krwawe, wysypka na skórze, krwawienia z dziąseł.
- Tętno słabe, niemiernie, niewyczuwalne (spadek ciśnienia, wstrząs).

Pierwsza pomoc:

- Wezwać pogotowie ratunkowe - 998 / 112.
- Obmyć wodą ranę po ukąszeniu, zabezpieczyć gazą jałową i schładzać zimnymi kompresami.
- Unieruchomić kończynę i trzymać ją nisko (poniżej poziomu serca).
- Poszkodowany nie powinien wykonywać zbędnych ruchów.
- Podawać duże ilości płynów.

Czego nie robić:

- Nie masować, nie nacinać, nie wyciskać ranki.
- Nie odsysać ustami.
- Nie podawać leków „cucących”, ani alkoholu.
- Nie podawać surowicy przeciw jadowi żmij bez decyzji lekarza.
- Nie zakładać opaski uciskowej.

Zapobieganie:

- Ubierać kryte i wysokie obuwie, najlepiej skórzane.
- Patrzyć pod nogi, nie dotykać, nie zaczepiać żmii, pozwolić jej uciec.
- Zawsze uprzednio obejrzyć miejsce odpoczynku.

PROFILAKTYKA CHOROÓB ODKLESZCZOWYCH

W województwie warmińsko-mazurskim wskaźnik zapadalności na boreliozę jest dwukrotnie wyższy niż w kraju, a na kleszczowe zapalenie mózgu ośmiokrotnie.

Sposoby ochrony przed kleszczami i przenoszonymi przez nie chorobami:

- Noszenie gładkiego ubrania, okrywającego całe ciało, krytych butów i nakrycia głowy.
- Unikanie siadania, leżenia na trawie i pod krzewami.
- Używanie środków odstrasżających kłujące i ssące owady oraz kleszcze.
- Dokładne wysuszenie ubrania po powrocie z obszaru występowania kleszczy.

Postępowanie w przypadku stwierdzenia obecności kleszcza na skórze:

- Chwycić kleszcza pensetą jak najbliżej skóry i wyciągnąć go zdecydowanym ruchem.
- Zdezynfekować miejsce ukąszenia.